

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 16 grudnia 2019 r.

Pozycja 248

POSTANOWIENIE z dnia 2 września 2019 r. Sygn. akt Ts 37/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres – przewodniczący i sprawozdawca
Piotr Tuleja
Grzegorz Jędrejek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 10 grudnia 2018 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej B.C. i J.C.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 1 marca 2018 r. (data nadania) B.C. i J.C. (dalej: skarżący) wystąpili o zbadanie zgodności art. 11 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1854) z art. 32 ust. 1 i art. 190 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61 poz. 284, ze zm.; dalej: Konwencja).

2. Postanowieniem z 10 grudnia 2018 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu z uwagi na niepowołanie przez skarżących właściwych wzorców kontroli konstytucyjności. Trybunał wyjaśnił w zaskarżonym orzeczeniu, że ani wskazane w skardze przepisy Konstytucji (art. 32 ust. 1 i art. 190), ani przepisy Konwencji nie mogą być wzorcami kontroli w rozpatrywanej sprawie.

3. W zażaleniu skarżący zarzucili Trybunałowi naruszenie art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a także naruszenie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK przez jego niewłaściwe zastosowanie. W uzasadnieniu skarżący podali, że spełnili wymóg wskazania, która konstytucyjna wolność lub prawo – i w jaki sposób – zostały naruszone. Podnieśli, że skarga konstytucyjna została oparta w znacznej części na

argumentacji przedstawionej przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 14 kwietnia 2015 r., sygn. P 45/12. Z tego względu, zdaniem skarżących, odmowa nadania skardze dalszego biegu jest nieuzasadniona i nie sprzyja kształtowaniu zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia przez nadanie skardze dalszego biegu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty przytoczone w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu i nie zasługują na uwzględnienie.

Trybunał w pełni podziela stwierdzenie, zawarte w zaskarżonym postanowieniu, że skarżący nie wskazali – stosownie do wymogu wynikającego z art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK w związku z art. 79 ust. 1 Konstytucji – naruszonych wolności i praw konstytucyjnych. Wymienili, co prawda, w treści skargi wzorce kontroli i określili upatrywany sposób ich naruszenia, jednakże – jak szczegółowo wyjaśnił to Trybunał w zakwestionowanym orzeczeniu – żaden z powołanych przez skarżących przepisów nie mógł być wzorcem kontroli konstytucyjności w ich sprawie.

Trybunał przypomina, że zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji wzorcami kontroli w postępowaniu skargowym mogą być wyłącznie przepisy Konstytucji kreujące wolności lub prawa podmiotu występującego ze skargą konstytucyjną. Z przepisu tego jednoznacznie wynika, że postanowienia umów międzynarodowych nie mogą stanowić takiego wzorca. Nieprawidłowe jest zatem formułowanie zarzutów skargi w oparciu o art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61 poz. 284, ze zm.). Niedopuszczalnym wzorcem kontroli w postępowaniu zainicjowanym wniesieniem skargi konstytucyjnej jest także art. 32 ust. 1 (statuuający zasadę równości) i art. 190 Konstytucji (stanowiący m.in., że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne). Z przepisów tych, niepowiązanych z innymi przepisami ustanawiającymi konstytucyjne prawa podmiotowe, nie wynikają żadne prawa ani wolności jednostki. Trybunał prawidłowo zatem odmówił w zaskarżonym postanowieniu nadania dalszego biegu skardze, a zarzuty dotyczące błędnego zastosowania w sprawie art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK, a także art. 61 ust. 4 u.o.t.p. TK nie znajdują uzasadnienia w okolicznościach rozpatrywanej sprawy.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak na wstępie.